

Nooit meer...

Wat heb ik al een pogingen achter de rug!

Jarenlang was er op 1 januari het goede voornemen en daar bleef het dan ook bij. Hoe vaak heb ik niet restanten verkruimeld? Hoe vaak verdween een inhoud niet in de vuilnisbak? Ontelbare malen, moet ik eerlijk toegeven. De geest was altijd gewillig maar het vlees was de zwakke schakel.

Nu was mijn hinderlijke gewoonte niet alleen hinderlijk, maar ze bood ook vaak troost. Zat er iets tegen in het leven: ach wat maakte het uit. Ik had tenslotte mijn steun en toeverlaat, die alles weer relativeerde en rust bracht in mijn soms hectisch bestaan. Nu was mijn leven niet echt hectisch, ik maakte het er zelf van! Van nature ben ik een paniekschopper, dus als er ergens gepanikeerd moest worden, was ik erbij. Het was mijn specialiteit.. Na afloop ging ik dan rustig zitten met een kop koffie en mijn verslavingsobject. Wie deed me wat?

En zo maar opeens, na ontelbare mislukkingen, lukte het om te stoppen. Ik zou oma worden en dit gegeven duwde me over de drempel om dit genotsartikel af te zweren. Het was niet eens moeilijk, omdat de echte wil om een dikke streep onder mijn verslaving te zetten, duidelijk aanwezig was. Ik maakte in juni 2001 mijn laatste halve peuk uit en zei: "Nooit meer een sigaret!" De bij deze uitspraak aanwezigen begonnen hartelijk te lachen onder het motto: waar heb ik dit meer gehoord? Na 20 jaar heb ik mijn belofte nog steeds geen enkele keer gebroken, maar geloof het of niet: een sigaret ruikt nog altijd heerlijk.

Resi Faessen

Oktober 2021